

*Страст, сълзи
и лачени обувки*

**АДРИАНА
ТРИДЖИАНИ**

АДРИАНА ТРИДЖИАНИ

СТРАСТ, СЪЛЗИ И ЛАЧЕНИ ОБУВКИ

Very Valentine

© Adriana Trigiani, 2009

All rights reserved

© Цветана Генчева, превод

© Димитър Стоянов – Димо,
художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2009

ISBN: 978-954-389-061-3

АДРИАНА ТРИДЖИАНИ

**СТРАСТ, СЪЛЗИ
И ЛАЧЕНИ ОБУВКИ**

ЕРА

3. Гринич Вилидж

По улиците на Гринич Вилидж вечно се снима филм или сериал. Четирийсетте и седем серии на „Закон и ред“ са снимани в Манхатън, така че рядко се случва да не се натъкнеш на някой снимачен екип. Свикнали сме да чакаме по ъглите, докато камерата спре, а след това да се промъкваме през кабели и жици покрай каравани, докато хората от филмовия екип обсъждат проблемите си в слушалките и отбелязват разни неща по клипбордовете си.

Когато баба е била млада, имало едно вълшебно място, наречено Холивуд, където снимали филми. Сега филмовите звезди обикалят по улиците като най-обикновени хора. Не е никакво вълшебство да видиш Кейт Уинслет пред теб на опашката в „Старбъкс“ на Четиринайсета улица и дори успяваш да различиш с какъв лак е. Тези хора вече не приличат на икони, особено когато бързат нанякъде. Баба никога не е виждала Бет Дейвис в близкия бар, нито пък е засичала Хеди Ламар при фризьорката.

– Насам – дава ни знак Меган, когато двете с баба влизаме в църквата „Девата от Помпей“. Обръща се и се усмихва срамежливо. – Забравих. Вие познавате обстановката по-добре от мен.

Ароматът на тамян, останал от службата миналата неделя, все още се усеща. Лъскавият мраморен под е покрит с кутии, необходими за осветлението, и навит на руло кабел. По масите са поставени кифлички, пластмасови чаши за кафе и най-различни шоколадови блокчета и чипс. Струва ми се необичайно, че старата готическа църква е така променена.

Богато гравираните пейки, витражите и бароковият олтар вече не са дом Господен, превърнали са се в сцена от филм за нула време.

– Не мога да повярвам, че свещеникът им е позволил да използват църквата – шепне баба.

– Дори католическата църква има нужда от слава – шепна в отговор аз.
– И от наема.

Забелязвам звездата на филма, тъй като тя е единствената облечена в сватбена рокля.

– Това е Ана Кристина – казва Меган. – Ще бъде неизвестна, докато филмът излезе, а после ще се превърне в Рийз Уидърспун след „Професия блондинка“.

Ана Кристина едва ли е на повече от двайсет години. Тя е дребна, с фигура на пясъчен часовник. Овалното ѝ лице е обрамчено от лъскави черни къдрици, които са в контраст с безупречно бялата кожа. Устните ѝ приличат на череша, паднали в снега, истинско червено, което нашепва за 1950-а. Дебра се е отпуснала на колене до нея и ѝ слага обувката.

– Големи са ѝ. – Изправя се и има вид на човек, който всеки миг ще избухне. Забелязвам как кръвното на застаналата до мен Меган започва да се вдига неудържимо.

– Дайте да видя. – Баба се промъква към актрисата, но ѝ се налага да се подпре на ръката на Дебра, за да коленичи. – Тези проклети колене – чувам я да пъшка, докато се провирам през множеството и коленича до нея. Баба притиска носа на сатенената обувка и внимателно я събува от крака на Ана Кристина. Поглежда Дебра. – Коя обувка се изхлузва?

– Дясната.

– Дай ми памучна вата – обръща се към мен баба. – Ще я пришием вътре.

Отрязва парченце с малка златна ножичка. Аз вдявам конец и бързо правя възел. Тя пъхва ватата в обувката и я връща на крака на Ана. Все

още е хлабава. Баба реже ново парче вата и с него оформя арка отзад на петата. След многобройни проби ми подава обувката и ватата.

– Заший ги.

Прокарвам тънката игла през плата от едната страна, за да закрепя ватата на място. Правя същото и от другата страна и по този начин шия обувка вътре в самата обувка. Баба я грабва и я слага на крака на актрисата.

– Сега пък е прекалено тясна! – писва Дебра. – Няма да се изхлузи.

– Не сме приключили – съска баба така, както я бях чула навремето, когато ни хвана двете с Тес да рисуваме по стената в стаята. Всички на снимачната площадка се умълчават. Вдигам поглед и виждам режисьора, млад мъж, нахлупил бейзболна шапка, с подплатено яке. Крачи напред-назад така, сякаш очаква раждането на четиризнаци. Баба ми подава обувката. – Ластичен клин от лявата страна.

Зашивам клина към стъпалото и ѝ подавам готовата обувка.

– Дай ми восьчен молив, Вал.

Вадя восьчния молив. Тя пъхва върха под извивката на стъпалото, за да омекоти кожата и да я направи по-гъвкава. Връща обувката на крака на Ана.

– Сега, Ана, когато дойде времето да си изгубиш обувката, просто вдигни пръсти и изтегли крака си. Ще се изплъзне веднага. Пробвай.

Ана следва послушно инструкциите, вдига крак от пода и притиска пръсти към носа. Обувката се измъква.

– Стана! – усмихва се Ана и всички въздъхват облекчени.

Най-неочаквано снимачният екип, който досега насочваше отровни стрели от безсилие и тревога към нас, се задейства. Всеки заема мястото си, дава заповеди, режисьорът се настанява на стола си и впива поглед в монитора.

Меган дръпва мен и баба в сенките. Наблюдаваме как Ана Кристина отваря махагоновата врата с две ръце, а след това хуква със сатенените обувки през фойето и изскача на площадката пред „Девата от Помпей“. Както бе инструктирана, тя изгуби обувката „Джилда“ на първото стъпало.

– Сега следва близкият план – обяснява Меган, – а после ще се върнат отново на нея.

Същото се повтаря поне десет пъти, а обувката пада винаги по един и същи начин. Двете с баба вече дишаме по-спокойно. Мъжът до режисьора се провиква:

– Стоп камера. Готови сме.

Навсякъде около нас снимачният екип започва да си събира багажа. Дебра се приближава до режисьора, който разменя няколко думи с нея.

– Направо ни спасихте – усмихва се Меган. – Той ѝ обяснява, че сцената е заснета.

Дебра потупва режисьора по гърба и се приближава до нас.

– Дотук с Фужере, добре дошли, „Анджелини“.

Адриана Триджиани
Страст, сълзи и лачени обувки

американска
първо издание

Евгения Мирева
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД